

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

עלון מס' 1582, 29/07/2022, אב תשפ"ב

“ברושים גבוהים עומדים על המשמר...מיום ליום יגבירו הניחוח” לאה גולדברג

פתיח

הביטאון האשדותי הרשמי הראשון, שנקרא "יומן", יצא לאור ב-21.1.1928. זה היה כשחלוצינו עוד ישבו בגשר, ולכן היומנים האלה (כשמים הם, על בסיס יומי), נקראו "משק גשר". 94 שנים וחצי חלפו מאז, והעלון, צחוק הגורל, יוצא בקביעות בלתי מתפשרת. פעם יצא בכל שבועיים, עם צוק העיתים, ירדה התדירות ל-3 שבועות, כי את המנגינה הזו, כך חשבנו בתמימותנו, ניתן אולי להאט, אבל לא להפסיק. והנה, השבוע זה קרה.

מנהלת הקהילה, לזכותה יאמר, לא מטיחת דברים, וכשהודיעה לי טלפונית ביום ראשון בערב באופן חד-חד ערכי, שהעלון שיוצא השבוע, הוא האחרון ואין בלתו, כי יתרת התקציב מיועדת לכסות גירעונות שנוצרו במקום אחר, הבנתי שכללי המשחק השתנו, ושהסכום (הפעוט יחסית) שאני מתוגמל בגין עריכת העלון (ושלא השתנה כהוא זה מאז נעשה תימחור המשרות אי-שם בשלהי שנות התשעים, היא נקודת הרועץ. אחר כך כמה מחאה עממית מסויימת, מכתבים והצעות ייעול עלו לאויר, ובשיח שהתקיים למחרת בערב, נשמעו קולות רמים שמחו כנגד הצעד, אבל נכון לרגע זה, מה שנאמר לי בשיחת טלפון בשעה חמש וחצי אחר הצהריים שריר, בריר וקיים; ואלא אם יחול שינוי, עלון מספר 1582 ייזכר לדראון עולם כאחרון שרואה אור; וכמו הרבה פונקציות, שבעבר חשבנו שאין להן תחליף, נגלה חיש מהר שבא לציון גואל. קצת ציניות מעולם לא הזיקה.

אלא שלדעתי הבעיה היא עמוקה ושורשית יותר, ונוגעת לתפקידו ותיפקודו של עלון בקיבוץ רב מימדי ומשתנה, כזה שצריך להצדיק את קיומו, וכאשר פלח אוכלוסין מסויים, חש שכלי הביטוי הזה לא פונה אליו, לא מבטא אותו, פה נוצרת בעיה, וכנראה שלא השכלנו ליצור שיח עם פלחי אוכלוסין החיים בתוכנו (גם אם ניסינו, וניסינו) מה שיצר קרקע פוריה להטלת ספק. לכן דרושה מחשבה יותר מעמיקה, כי היום זה עלון, רווחה וצעירים, ומחר אולי נאבד את התרבות.

אז תורה על תשומת הלב, ונקווה לימים יפים יותר.

אבנרן

עלון אשדות...לאן?

"...הסערה הזאת
תחלף עוז מצט,
השאלה הזאת
תשכח עוז מצט.
הנה מצל מצל מצל
כבר עומדת הקשת..."

(ללא מלודרמט)

בשולי האספה של "מתישבי" (יום ב' השבוע) עלו בי הרהורים ותהיות על חיינו המשותפים, בשתי הקהילות. לא אכנס עכשיו למכלול הבעיות והקשיים הנובעים מרצונות סותרים של אנשים שבחרו לגור באשדות יעקב, כמו כן כל הסעיפים שנדונו בהצגת התקציב קרובים לליבי ובעלי חשיבות, אבל אתייחס רק למרכיב אחד בתקציב, עליו מונפת חרב הקיצוצים: **עלון אשדות.**

העלון הוא בעצם אחרון המוסדות הנותנים מידע תקשורתי לכלל הציבור בעניינים שונים, העלון מסקר את האירועים הקיבוציים, הוא המקום להבעת דעות וחוויות אישיות, משקף את הרגע, את רוח התקופה, את מצוקותינו ואת השמחות שעל ראשינו. בעבר היה בו יותר מידע שהתקבל מהנהלת הקיבוץ, היום זה פחת באופן משמעותי (מה שנותן לעיתים תחושה של היעדר שקיפות) אבל עדיין אין לו תחליף ממשי בחיינו, על אף רשתות הטיק-טוק והאינסטגרם. גם אם ישנם כאלה שאינם קוראים את העלון, ערכו וחשיבותו של העלון כמשקף את חיינו כאן ועכשיו, הוא בעל ערך ארכיוני שלא יסולא בפז.

גילו של העלון הוא פחות או יותר גילו של הקיבוץ, אבן יסוד שהונחה כבר בראשית ההתיישבות. כשאנחנו מחפשים מידע על ההיסטוריה של הקיבוץ אנחנו מחפשים בארכיון את עלוני העבר (שנקרא אז "יומן"), ומגלים שם מעבר למידע האינפורמטיבי, גם את רוח התקופה. אשדות ידעה ימי עוני, אפילו סוג של רעב (סיפרה לי גיסתי) לא ידעו איך לגמור את השבוע, שלא לדבר על איך לגמור את החודש, ידועים לי סיפורים מן העבר על זקצר שהיה מקושש כספים להשגת מצרכי יסוד, אבל על העלון לא ויתרו. התעצמנו מאז, התבססנו ומלאו אסמינו בר, אז מה קרה לנו? האם ברגע של חולשה כספית (לכאורה) דורכים ברגל גסה על הערכים שנשמרו בקנאות עד היום? אני כולי תקווה שהקלות הזאת על ההדק תתחלף באמונה, בחזון ובעוד כמה מילים ממלכתיות, וההנהלה הקיבוצית לא תרים ידיים, אלא תזקוף ראש. אמן.

ברכה פונדק

'לוג' בשיא התנופה

שאל בשיא (בן שדה אליהו, היום מתגורר במעלה גלבוע) כבר שנתיים וחצי בתפקיד מנכ"ל לוג מדבר על השינויים שמתחוללים בעקבות סיום (או מיתון) השלכות תקופת הקורונה כמגפה גלובלית, כאשר עיקר הדגש מושם ב'לוג' על חידוש וריענון השווקים, תהליך שהחל בתנופה באוקטובר 2021. פועל יוצא מכך היא הגדלה משמעותית של מחלקת המכירות באירופה וארה"ב כאשר צוות גדול ומיומן המונה 7 אנשים עוסק בקשר רצוף עם לקוחות חו"ל. שאל מדגיש שכל פרוייקט חדש מצריך שילוב ומעורבות של מספר מחלקות, למשל פיתוח, מכירות ואבטחת איכות, שמחייבים ירידה לפרטים הקטנים ביותר, ויש לנו הרבה לאן להשתפר.

עד כמה משמעותי עבור לוג הוא החדר הנקי?

שאל: חשיבות קריטית. יש לנו קשר עם לקוחות מהגדולים בתחום הפארמה באירופה ובכלל, וכשהם באים אלינו לעשות מבדקים הם ישר פונים לחדר הנקי, שהוא מבחינתם נקודת המפתח ותנאי הכרחי לאיכות התוצרת. שנתיים העולם דיבר רק על מחלות, ולבסוף למד לחיות עם זה וכך צריך להתנהל. חשוב לו להדגיש שפארמה (תעשיית התרופות) הוא תחום שהבשלת התהליכים בו לוקחת זמן רב יחסית, אבל מי שנשאר על הגלגל הם הטובים ביותר ואנחנו שם.

כשאני שואל אם גלי החום באירופה משפיעים במשהו על צריכת התרופות? מספר לי שאל שלפני ימים אחדים הגיעו אלינו ל'לוג' צמד אנגלים לערוך מבדק עבור חברה הודית, שאמרו שמעדיפים להשאר בימים הקרובים בישראל, כי ביום חזרתם ללונדון, צפויה טמפרטורה של 40 מעלות ובבתים שם אין מערכות מיזוג לעצם העניין, אין לגל החום משמעות מבחינתנו והוא לא פקטור שאמור להשפיע על מכירות 'לוג'.

דירקטוריון החברה, בראשותה של נורית נחום היו"ר, הינו שותף משמעותי בתהליך השינוי, לקדום ההשקעות המשמעותיות ולהתמודדות עם הקשיים שבדרך. בין

Pharma
Primary
Packaging

האם "לוג" מוצרים פלסטיים" צועדת לשיאים חדשים? בשלב זה שומרים שם על פרופיל נמוך וכל ניסיונותי לדלות כותרת כלשהי, נהדפים בחומת שתיקה. מה שבטוח: שנתיים וחצי עברו מאז נכנס **שאל בשיא**, האיש רחב הכתפיים ונעים ההליכות, לתפקיד (פברואר 2020) ולוג מתקרב בצעדים מהירים לסיומו של פרוייקט הדגל הקרוי 'חדר נקי' שלדעת מביני עניין, יעלה את המפעל לליגת העל של ענף הפארמה; ועל אף זאת, נמנע המנכ"ל באופן מובהק מלשגר הצהרות בומבסטיות על עתיד מבטיח או מספרים שיאשו את המגמה החיובית שעליה מדברים בשנתיים האחרונות, כי זו דרכו.

על השאלה מה חלקו האישי בתנופה של השנים האחרונות ב-'לוג' על הוא מסתפק בתשובה מן המקורות: 'אין הנחתום מעיד על עיסתו', והמבין יבין.

גלי הקורונה הכניסו את לוג לתקופת חוסר וודאות שנמשכה קרוב לשנתיים, בעטיה כמעט לא שמנו לב שהגיע המועד לציין 50 שנה להיווסדה. בהנהלה קיבלו איתותים לכך, אבל סברו שנכון לשלב זאת עם ארוע משמעותי ביותר, והוא חניכת החדר הנקי בעוד מספר חודשים. גם הקורונה שיחקה תפקיד. בקיצור: מנכ"ל 'לוג' מבטיח ארוע מכובד בעוד מספר חודשים כשהמספר 50 ודגלי לוג יתנוססו ברקע.

'לוג' בשיא התנופה - המשך...

עלתה טענה שלוג סרבה להשתתף בעלות שיפוט קיר בית קרפ?

בשיא: באו אליי אנשים מטעם הפרוייקט וביקשו סכום מאד גדול, הרבה מעל לתקציב השנתי המיועד לתרומות. אמרנו לא! והפנינו את מבקשי התרומה לבעלים של 'לוג', קרי הנהלת הקיבוץ, שתרמה את חלקה.

מיזוגים, חתירה לאקזיט, הן אופציות נראות לעין?

בשיא: מה שמעסיק את ההנהלה, זה לבנות ערך לחברה. ללוג מוניטין טוב מאד בשווקי הפארמה בעולם מקבלים תגובות אוהדות ובאים אלינו בתחומים בהם אנו מתמחים. יש לנו מוניטין טוב מאד וצריך לחזק להביא עוד מוצרים ופתרונות. עומד בפנינו אתגר גדול ויפה, ואנשים יוצאים מן הכלל. אני מזמין כל אשדותי באשר הוא (אפילו מהמאוחד) לשאול ולקבל תשובות, ולשם כך יזמנו לפני מספר חודשים בצוותא עם הנהלת הקיבוץ, אספת הסברה לחברי הקיבוץ, שהם הבעלים, ששאלו ונענו בחפץ לב. אנחנו מתמודדים על לקוחות גדולים ועל פרויקטים גדולים ורבי משמעות בתחום הפארמה. לא בכל נצליח, אבל בונים ערך לחברה דרך הפיתוח, דרך המכירות, ועם הרבה עבודה קשה וסיזיפית, נעשים כאן דברים מאד יפים. 'לוג' בדרך הנכונה, כאשר המשימה שלנו להפוך אותה לחברה הרבה הרבה יותר טובה. נכון, זו משימה לא קלה, ויש מתחרים, אבל אנחנו בדרך לשם ומי שיהנה מזה ברבות הימים, כך אני מקווה ומאמין, הם חברי הקיבוץ.

מהי נקודת החולשה של לוג?

"נקודת החולשה העיקרית שלנו היא המרחק מהשווקים" אומר בשיא. "אנחנו לא בלב אירופה וגם לא בלב ארה"ב וזה חיסרון מובנה, ולכן השקענו ומשקיעים בשנים האחרונות בהון אנושי מצוין והתוצאות תגיענה". ומוסיף:

'עלינו לזכור שבקבוקים, עם כל הכבוד, אינם רובוט שמנקה בריכה (מוצר מהפכני של

הדירקטורים של לוג: ענבר אלתר, חן איתן, ישי שפירא, יניב ברקן, עליזה ברקאי, אנחנו מוצאים גם את רונן זקצר, מי שהיה מנכ"ל לוג בשנות התשעים. 'איש חד אבחנה וממוקד', אומר עליו בשיא, שמציין גם את חלקם של אריה וייסברג ממסדה, מנכ"ל אורבוטק לשעבר, אשר מביא לנו הרבה ערך ותובנות בבניית תהליכי פתוח מוצרים ובבניית המחלקה שעברה טרנספורמציה משמעותית בכדי להתאים לתהליך השינוי.

מה קורה ב-'לוג' הונגרית?

בעיר טוקול המצויה מרחק 40 דקות נסיעה מעיר הבירה בודפשט, עובד מפעל עם 110 עובדים. ראוי לציין שבתחום הייצור עברנו שם שנה לא קלה, שנבעה בין השאר מציד מיושן. כהנהלה, שלא יכלה להגיע לשם בתקופת משבר הקורונה, שינסנו מותניים ואנחנו עושים מאמצים כבירים להרים את העסק. לצורך כך נמצאים שם ברגעים אלה סמנכ"ל תפעול ומנהלת משאבי אנוש, ואני כמנכ"ל מגיע לשם פעם בחודש, בתקווה להשתלט על התקלות בפרק זמן קצר.

מדוע רבים מעובדי 'לוג' חדלו לאכול בחדר האוכל של הקיבוץ?

בשיא מציין שבזמן הקורונה חדר האוכל היה סגור תקופה ארוכה ולכן חלק מהעובדים מצאו פתרונות חלופיים, כמו הזמנת מזון מבחוץ, והנוהג השתרש. סממן נוסף להקטנת הזיקה בין שני הגופים, הוא שמחברי אשדות שעבדו שם בעבר, נותרו בודדים בלבד, כאשר תמי שניפר, שהיתה שנים רבות על תקן מנהלת כספים, הוחלפה, והיא היום הגזברית.

מה בנושא תרומה לקהילה?

ממשיכים במלוא המרץ לתרום לאותם גופים שאנו עובדים איתם כמו: 'כישורי חיים' כפי שהתחייבנו, כאשר הדס דוחפת ויוזמת.

'לוג' בשיא התנופה - המשך...

דרושים:

- ✓ עובדי ייצור
- ✓ מלגזן למחסן

- עבודה במשמרות כולל סופי שבוע
- בהתאם לצורך
- מוכר כעבודה מועדפת
- תנאים טובים למתאימים/ות

הגשת מועמדות: hr@logpac.com

מיקום המשרה בקיבוץ אשדות יעקב איחוד

חברת לוג מקדמת גיוון תעסוקתי ומזמינה מועמדים מכל קבוצות החברה להגיש מועמדות

'מיטרוניקס' קיבוץ יזרעאל). פארמה, מדגיש בשיא, מכילה סל גדול ורחב של מוצרים, וישנם פיתוחים בקנה, שלא ניתן כרגע להרחיב עליהם את הדיבור, אבל יתנו את הטון בעתיד.

לשאלה האם צריך מפעל נוסף מחוץ לישראל דוגמת זה שבהונגריה, התשובה של שאול היא חד משמעית. 'לא'.

מדוע אתה נמנע מלצאת בהצהרות?

הכי חשוב זה להסתכל נכוחה ולהבין מי אתה, מה אתה, ומה היכולות שלך. להבין במה אתה טוב, ובמה פחות טוב. לצאת בהכרזות, זה צעד חסר אחריות, ולכן לא נאפשר פירסום להנחות חסרות בסיס. כשיגיע הזמן אפשר יהיה לומר יותר.

מה הבשורה לשנת 2023?

שאנחנו משקיעים המון במכירות, המון בפיתוח ומאמינים שהתוצאות תגענה. דלתנו ודלתי האישית כמנכ"ל, יחד עם נורית, פתוחה בפני כל אשדותי שמעוניין לעבוד כאן, כאשר הדס יפה מנהלת מש"א, מחוברת למי שצריך ויודעת למי לפנות. חשוב להדגיש ולומר שיש פה חברה שבונה ערך עם עתיד גדול בתחום הפארמה, תחום שהוא מאד מעניין, מאתגר ומקצועי – תחום שאנחנו כישראלי מאד אוהבים וגאים להיות בו.

אבנרון

ארכיון אשדות יעקב איחוד

כ

כדורסל – ענף הספורט הבלעדי להמונים.
מטופח, מסודר בזכות משוגעים לדבר.

ל

'לוג' – עם 'לוג' אנחנו בדרך הנכונה. רואים
את שלהבת הנר בסוף המנהרה. ותהפוך
השלהבת לאש גדולה – אמן!

מ

מגרש – מגרש הכדורסל תמיד עסוק,
כשתבנה לו התקרה, יכדרו הזאטוטים
והבוגרים 24 שעות ביממה, בגשם ובחום.

נ

נוער – חברת נוער 'רעות' נמצאים בכל מקום
בניצוחם של דובי, רפול והדס.

ס

סופט אנד איזי – יושבים על החלק ה'סופט'
של הגוף, עובדים איזי ומקווים שהלבן יהפוך
לזהב.

ע

עיר – העיר באפור קורצת באורותיה
הצבעוניים לסומא.

שחור:

ח

חצי זיון – למה תמיד מדברים על החצי ולא
מדברים על השלם?

ט

טרמפ – רציתי טרמפ לירושלים ולא ידעתי
איך מסתדרים עם סידור הרכב החדש..

י

יודעת – תשאלו אותה היא בטח יודעת.

כ

כוננות – בכוננות האחרונה ראה ילד קיבוצי
טעון סרטים את הרב"ש ובקול פעור פה
קרא: 'קרמבו'...

מילון אשדות בחג המשק ה-64 – חלק ב'

אנחנו ממשיכים עם מילון אשדות שרות
זקצר כתבה לכבוד חג המשק ה-64. המילון
נקרא "מילון לבן שחור בצבעים". בגלל אופן
הצגת העלון לציבור המילון יוצג בשני
חלקים: קודם החלק, שנקרא "לבן" ואחריו
החלק שנקרא "שחור".

כפי שאמרתי בעלון הקודם, לכבוד חג ה-100
לאשדות אני מזמין חברים לשלוח לארכיון
הצעות למילים שכדאי שיופיו במילון לכבוד
100 שנים לאשדות.

תודה לאירית גל על הקלדת החומר.

לבן:

ח

חנויות – בדיוק בשבת בא לנו על 'סיגרים',
אז נסענו לחנויות של מסדה ושער-הגולן ושם
פגשנו את כל הקיבוץ.

ט

טיפול – זה סוד, הם נמצאים עכשיו
בטיפול...

י

יענים – יעני יה רוחי!
מקום נוסף לעצירה בטיולי נקלטים
ואורחים.

ארכיון - סוף

שיר קיץ

שוב גגות נמסו בשרב
שוב זורמת שמש על הגב
שוב מתמתח הערב
חם ואדיש
שוב מחכה יום ללילה, ולילה
לבוקר.

שוב נוטף הצבע על אפך
שוב דהה הפס בשמלתך
שוב שמורות עיניך
תחת כובע קש
שוב לשתי כתפיך
צבע דבש.

קיץ - אור הקיץ - רוח קיץ
קיץ - בחוצות וגם בבית
קיץ של תכלת
עם שמש הוללת
ורח מדבר
קיץ בלי סוף
מתמשך על החוף - עם תפילה
לקיץ הבא.

שוב נחים חמסינים על הרחוב
שוב העיר בוערת בצהוב
שוב מתמשכת הדרך
רותח הכביש
שוב ממתינים לגשמים ולסתיו
שיבואו.

שוב קווי ריסייך נמסים
שוב מלאו פנייך נמשים
שוב בריכות עיניך
נצבעו כחול
שוב נושקות רגלייך
את החול.

רימונה די-נור

ל
לחץ בעבודה - הזמנת מתנדבים, גיוסים
בערבים, דופק מואץ לבעלי התפקידים
ומרכזי הענפים, המצב תמיד קריטי אך
נשאר סטטי.

מ
מרכז משמרת - ארבע שעות מכניסות,
מכניס כלובים, מכניסים ארגזים, מוציאים
מוצרים, מוציאים אשפה, מפעל.

נ
נגלה - מאז שאין לנו טיולית כל נסיעה צריך
לעשות בכמה נגלות.

ס
סייען - שעתיים עבודה פעם בשבועיים.
שעתיים של מחשבות: האמנם? האם?
היצלח?

ע
עזרה - אמרו לי ללכת לתת עזרה בגן.
באתי, רחצתי שתי צלחות - והלכתי.

שבת שלום,
שאל ינאי - ארכיון אשדות יעקב איחוד

ברכות חמות!
לניר אלתר על זכייתו
במדליית זהב וכסף בשחייה
במסגרת משחקי המכביה.
ישר כוח !! כל הכבוד 🌸🌸

קייטנת איל"ן 2022

המים, המפעלים האזוריים ועוד. כמובן שהקייטנה גם מסתייעת ונתמכת בארגון איל"ן, החל מהכשרה מתאימה, ליווי, ייעוץ וגם סיוע משאבי במידת הצורך.

מיד עם סיום חופשת הפסח (אי שם באפריל) הקמנו צוות מוביל בוגר בהובלת סמדר ובהשתתפות של מדריכי הנוער איתי לוצאטי (נעורים) ורותם בוצר (חי). כמדי השנה הצטרפה לצוות מיכל פרידר וכך יצאנו לדרך.

קיימנו מפגש עם בנות ובני הנוער בחברת הנעורים ושכבה ח'. מפגש זה מהווה למעשה את 'שריקת הפתיחה' במערכת ההכנות עם הנוער. מעבר להצגת הקייטנה המתוכננת ושיח על מה שעומד לפנינו, במפגש זה למעשה מתחייבים בנות ובני הנוער ולוקחים על עצמם את האחריות לקיום הקייטנה. מעין 'חוזה לא כתוב'.

בחודש מאי קיימו בני הנוער 2 מפגשי התרמה. הראשון בו עברו בבתי היישובים והתרימו את החברים. השני התקיים באחד מימי ו' בכלבו אשדות איחוד ו'מונימרקט' במאוחד.

במקביל סמדר עמדה בקשר רצוף עם איל"ן לקביעת זהות ואופי הילדים שיגיעו לקייטנה. אני הייתי אמון על כל תהליך ההיערכות וההכנה הבירוקרטית (הקייטנה פועלת בהתאם לכללי ונהלי משרד החינוך). בצוות המוביל החל מתגבש שלד של תכנית הקייטנה.

השנה עברו חדרי האירוח בנהרא שיפוץ מקיף. כתוצאה מכך לא היה ברור אילו חדרים יוקצו לקייטנה והנושא היה מעט מורכב. בשיח משותף ונהדר עם אדווה וצוות נהרא הצלחנו לקבל מענה מלא ומעולה לכל צרכי הקייטנה וזה המקום לומר תודה גדולה על הגמישות ועל הסיוע לאורך השבוע של הקייטנה ובכלל.

רגע לפני היציאה לדרך, אנחנו חווים כמה קשיים באיוש הצוות הבוגר. בשלב הזה נקראת לדגל נורית רז. נורית, שותפה וותיקה ויקרה למפעל של קייטנת איל"ן, מצטרפת ללא היסוס ומתפנה לסייע

ינואר 2022, אני ישוב במשרדי, טרוד בצרות היום יום (ויש מהן לא מעט). בדיוקנות של שעון חול שוויצרי מציצה בפתח המשרד סמדר ינאי. "מה נשמע?" היא שואלת ובבת אחת מכה בי ההכרה. זהו יוצאים לדרך עם קייטנת איל"ן!

קפיצה בזמן, שלהי מרץ. אני אחרי "הטיול הגדול". כבר יש שם למחליפה שלי (מורן בן-שבו למי שטרם הספיק להכיר). אני במשרד עסוק בהכנות אחרונות לקראת פורים. הראש כבר בחופשת פסח וברקע מתחיל לבנות את תהליך החפיפה. שוב דפיקה בדלת וסמדר נכנסת. "מה שלומך? חזרת אלינו?". עכשיו זה כבר ברור מתחילים את ההכנות.

השנה קיימנו את קייטנת איל"ן בפעם ה-22. להוציא שנה אחת (2019) שבה לא התקיימה הקייטנה, המפעל החינוכי ערכי הזה מתקיים כבר 23 שנה וכמובן שאני מאמין ומקווה שיימשך עוד שנים רבות. הצלחנו לקיים את הקייטנה בצורה מלאה ובהתאם לתכניות שהכנו.

תהליך ההכנה לקייטנת איל"ן הינו ארוך, יסודי ומקיף מעגלי עשייה ושותפות רבים. כולנו יודעים ומכירים את המעורבות והעשייה של בנות ובני הנוער ואינני מוריד ולו פסיק מהפעילות שלהם. יחד עם זאת קייטנת איל"ן זה מפעל קהילתי רחב משתתפים. הוא נושק, נוגע ומגיע למעגלי שותפות רחבים, תושבי אשדות איחוד ומאוחד, חלק מן העסקים בקיבוצים (בהקשר זה נציין את נהרא, לוג חד"א וכלבו אשדות איחוד), המועצה האיזורית, אגודת

קייטנת איל"ן 2022 - המשך...

כמו תמיד, גולת הכותרת בקייטנה זוהי מסיבת הסיום. ביום ד' בערב, התכנסנו בחדר אוכל של האיחוד למסיבת הסיום. ההגברה למסיבה כמובן באדיבות נועם שוחט והתכנית עמוסה לעיפה.

פתחנו את המסיבה במעגל מתופפים עם מאור. לראות את השותפויות והחיבור בין ילדי אשדות לילדי איל"ן באים לידי ביטוי בנגינה על התופים - פשוט מרגש ומחמם את הלב.

בהמשך הערב מספר קטעי נגינה מוסיקליים (ותודה לעומרי שטיינדל שהפליא בנגינה על בסקסופון) ומיד לאחר מכן מספר קטעי שירה של ילדי איל"ן! ניצן, דוד, ניקול, עולים לבמה המאולתרת ומפליאים בשירה. לא תמיד המילים מובנות, וגם הקצב לא מדויק. אבל אין איש בקהל שלא מצטרף לשירה ובקרה ההורים שבאו לקחת חלק מנצנצות פה ושם דמעות של התרגשות, אושר וכנראה גם של גאווה. פשוט מדהים. ליוו את הערב בנגינה יותם שוחט על הפסנתר ועידו ברנוף עם הגיטרה החשמלית.

ביום חמישי הסתיימה הקייטנה. כמו תמיד בשנים האחרונות, סיום הקייטנה הינו בארוחה חגיגית ומפנקת במיוחד ב'מסעדת הבית' 'צל תמר' (תודה לדני ונוגה!). בשעה 13:30 לערך, בחצות היום, התפוגג כל הקסם וילדי איל"ן שבו לבתייהם עייפים ומלאי חוויות וזיכרונות. עייפים ומתרגשים לא פחות מהם גם בני ובנות הנוער שלנו שעבדו קשה לאורך השבוע ועשו זאת באהבה ומתוך תחושת שליחות פורשים לבתייהם להשלים שעות שינה ולעבד את החוויה המעצימה שעברו.

בקייטנה לאורך כל השבוע. רק בדיעבד הבנו עד כמה משמעותית הייתה עזרתה של נורית.

ביום ו', רגע לפני תחילת הקייטנה, מפגש תכנון אחרון עם החברה. נפגשים במועדון בית קרפ. ההתרגשות בשיאה. מתחלקים לקבוצות, מכינים תכניות, רושמים משמרות, נרשמים לפעילויות השונות. זהו, ביום ראשון זה קורה.

ביום א' מגיעים ילדי איל"ן. ברגע האחרון אחד הילדים מודיע שלא יוכל להגיע ואנחנו פותחים את הקייטנה עם 10 חניכים. בקבוצת הבנים - יעקב, דיאב, דן, דוד ויובל. יחד איתם קבוצה נשית מפוארת - רנה, ניקול, ניצן, דנה ושירה. כמחצית מילדי איל"ן היו איתנו בשנה שעברה. חלקם גם שלוש וארבע שנים. בנות ובני הנוער שלנו מכירים אותם, אוהבים אותם ומחכים להם בציפייה שכבר יגיע.

זה פשוט מדהים לראות איך בשעתיים-שלוש שעות של פעילות משותפת יורדות ונעלמות כל המחיצות. בין ילדי איל"ן לנוער אשדות. בין השכבות השונות בחברת הנעורים ובוגרי כיתה ח'. בין הצוותים השונים המלווים את ילדי איל"ן. פשוט לראות ולהתמלא בגאווה (ותקווה).

במהלך השבוע עברו ילדי איל"ן פעילויות רבות ומגוונות. רחצה בבריכה, רחצה בכנרת, פעילות יצירה, מופע קרקס, טיול בחורים' לרמת סירין, אפיית פיתות בטאבון, עוד יצירה עם צמחים, פעילות עם חיות, ביקור של הרובוט המשטירתי, משחקי חשיבה עם פלונטר, עוד יום בריכה, פעילות אייקי, פעילות דרמה יוצרת ועוד ועוד.

כפי שציינתי בפתח, פעילות הקייטנה 'מחובקת' על ידי כלל הקהילה. החל מאירוח של ילדי איל"ן בבתי הילדים, דרך טיול הבחורים המסורתי, שימוש בבריכת אשדות איחוד ובית איל ללא עלות, ארוחת ערב בבית משפחת נחמני (שהפכה למסורת), פיתות על הטאבון בבית הספר וכמובן נשות אשדות היקרות שמדי בוקר הכינו לילדי איל"ן ארוחת בוקר מפנקת וטעימה.

קייטנת איל"ן 2022 - המשך...

**בית השנטי – בתים חמים לנוער בסיכון
וסכנה:**

נערי ונערות אשדות יעקב איחוד התארחו בבית השנטי, הקדישו זמן חופשי שלהם ללמוד על העלאת המודעות לנוער בסיכון ובסכנת חיים.

בית השנטי מודה לבני הנוער ולמדריכים המופלאים על הרצון להכיר מקרוב.

דברים שכתבה אמא של דן, אחד החניכים שהיו עימנו השנה בקייטנת איל"ן

סמדר יקרה,

קודם כל תודה על רוח ההתנדבות שלך ושל נוער אשדות יעקב, על האחריות, הטיפול וההשקעה בזמן איכות, בכיף ובחוויות. יש לכם יופי של נוער, נוער איכותי מלח הארץ.

נתתם לדן להרגיש מה זה להיות עם חבר'ה, לחוות את הרגשת החבורה, תחושה שדן לא חווה הרבה בבית.

מקוה שהיה לכם קל איתו ושהבנתם אותו למרות שהוא לא ורבלי, אבל בדרכו יודע לתקשר עם הסביבה. בטוחה שדן נתרם מהחוויה הקיבוצית, מקווה שגם הוא הצליח להעביר לכם מהשמחה, האושר, הצחוק ומצב הרוח הטוב שלו.

שיהיה המשך קיץ נעים ובטוח ומקווה שניפגש גם בשנה הבאה.

תודה מדן וכל משפחתו.

ערך: אבנרון

קייטנת איל"ן 2022 – מכתב תודה לקהילת אשדות יעקב

לפני כשבוע הסתיימה קייטנת איל"ן.

קייטנה של חמישה ימים עמוסי חוויות והתרגשויות, בהם בני הנוער שלנו אירחו, טיפלו והאכילו 10 ילדים בעלי צרכים מיוחדים, ילדי איל"ן - אירגון ישראלי לילדים נכים. קייטנה זו התקיימה **הודות לעזרת חברים וגופים אחרים שהרימו תרומה**, וכך ביחד הצלחנו להנעים את שהות הילדים אצלנו.

מדי שנה אנו רואים את הקושי של בני הנוער וילדי איל"ן בפרידה, מה שמלמד על **משמעות החוויה שהם עוברים אצלנו**.

השנה היו שותפים איתנו בעשייה גם כ-40 חברים - מתנדבים, שכל אחד בתחומו נתן יד, אם בפעילות ואם באוכל, וסייעו לנו מאד עם סדר היום.

ובני הנוער נפלאים שלנו!!!

שהקדישו חמישה ימים למצווה של נתינה, עם המון אהבה, חמלה וקבלה - **אין כמוכם !!!** אני בטוחה שחוויה זו תלך איתכם בדרככם הבוגרת ותחזק אצלכם את משמעות החיים העצמאיים להם זכיתם אתם.

כראייה לכך אציין את הבוגרים שלנו (חיילים ובוגרי צבא) שמדי שנה מתעניינים, באים לתמוך, לעזור – מתגעגעים לחוויה!

תודה לצוות שליווה את השבוע - רותם, מיכל ואמנון.

בשם כל ילדי אילן ובני ובנות חברת הנעורים – **תודה רבה!**

סמדר ינאי.

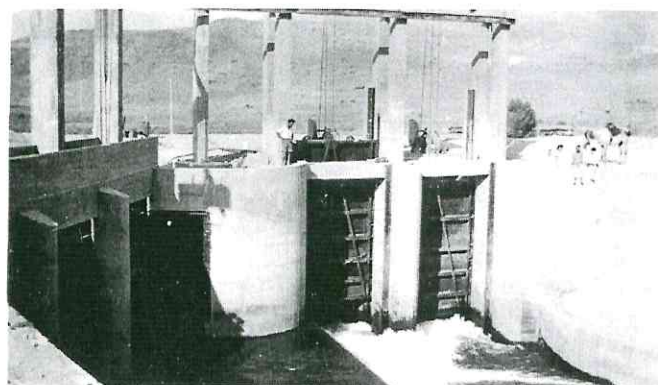
בניית נהריים מתוך יומן חג ה- 50 לאשדות

רוסיה, שהיה קצין בצבא הלבן. לנו, כיוצאי ארצות דוברות רוסית, היתה שפה משותפת עם המפעיל. הקוריוז שבפגישה זו היה, כשגילה חבר שלנו, יוצא רוסיה, אשר שרת בצבא האדום, כי שניהם, הוא והמפעיל נלחמו באותה חזית משני עבריה. זכרונות העבר קשרו את שני 'הלוחמים' לחברות ולשתיה בצוותא.

התחילה העבודה בנהריים. קבוצת העבודה שלנו מנתה 40-50 איש. ובתוך זה חברות שעבדו במטבח נהריים. עבודותינו בנהריים היו: הנחת פסי רכבת צרה, שעליהם הובילו קטרים שמשקלם 15 טון, קרוניות עמוסות אבן, עפר וכו' לבניית התעלות והסכרים. לפעמים הקטר גרר אחריו מעל ל-40 קרוניות, פיזור: את העפר שהובילו הקטרים היינו מפזרים והקמנו סוללות לתעלה המובילה לטורבינות, 'חופים' לתעלת הירדן ועוד. עבודת הפיזור נעשתה מעל גשרי עץ בגובה של 10 מ'. היתה זו עבודה מסוכנת ודרשה התמחות רבה.

סבלות: העבודה המכניסה ביותר היתה הסבלות, בה היינו מרוויחים למעלה מלירה ליום עבודה. רוב העבודות בנהריים נעשו בקבלנות. רק בעבודת הנחת הפסים והפיזור – עבדנו יומית בשכר 45 גרוש ליום עבודה. לשם השוואה: שכר העבודה בחקלאות היה אז 17.5 גרוש ובבנין 30 גרוש.

עבדנו, נוסף לעבודות אלו, גם בשרותים: מטבח, מסגריה ועוד. בנהריים עבדנו במסירות ובנאמנות. עמדנו תמיד לרשות העבודה במפעל. באסון שקרה, בזמן השטפון בגאות הירמוך בחורף 1928, שהרס חלק מהתעלה המובילה את זרם המים לטורבינות ואת תחנת הטורנספורמטורים, עבדנו שתי יממות רצופות בתנאים קשים ומסוכנים והצלנו את כל שניתן היה להציל. זה קרה בליל שבת ואנו היינו היחידים במפעל. ולא רק במקרה זה, אלא בכל העבודות עבדנו במסירות ובנאמנות לא רק בגלל השכר הטוב אלא מתוך העניין במפעל שיחשמל בעתיד את הארץ ויקדם אותה ומתוך יושר ומצפון. הרגלי עבודה נכונים והנאה מעבודה

בחורף שנת 1925 הגיעה אלינו השמועה כי עומדים להקים תחנת כח הידרו-חשמלית על הירדן. והתחנה – בסביבתנו. נדרכנו. משהו זז.

בערב אחד באותו חורף הגיע לגשר פנחס רוטנברג. מכוניתו נתקעה בבוץ העמוק. חילצנו אותה בעזרת זוג בהמות. הוא היה בדרכו לעבר הירדן, למו"מ עם האמיר עבדאללה בדבר רכישת שטח מעבר לירמוך לשם ביצוע תוכניתו, הקמת תחנת הכח. באותו לילה נשאר ללון בגשר.

לאחר ארוחת הערב התקהלנו סביבו לשמוע מפיו על השינויים העשויים להתרחש בסביבה עם הקמת התחנה. ביחוד רבה התעניינותו בדבר חלקנו בעבודה זו. ההבטחה ניתנה. הוא מצידו דרש וחקר על תנאי החיים בסביבה. השיחה היתה ערה ומצב הרוח מרומם. ידענו שיש שכר לסבל. לא לחינם ישבנו במקום.

ב- 1926 יצאנו, מספר חברים, לבדיקות קרקע בתשתית הירדן והירמוך על ידי קידוחים, במקומות בהם תיבנה התחנה, הסכרים והתעלה המובילה. עבודה זו ניהל איש כינרת ושמו טומשוב, שהכיר את הסביבה.

לבדיקת הסלע הבולתי שמתחת לקרקע הובאה מצרפת מכונת קידוח מיוחדת. היא קדחה בסלע בעזרת צינור פלדה אשר בקצהו 'ראשי' משובץ יהלומים. המכונה היתה מעלה דוגמאות סלע בצורת נרות אבן בקוטר של כ- 2 ס"מ. עם המכונה הגיע מפעילה, איש

בניית נהריים - המשך...

מהכנסות העבודה בנהריים רכשנו מנוע דיזל למשאבה. מכון השאיבה הוקם על הירדן. נמתחו צינורות השקיה בשדות גשר, חרשנו חריש עמוק, במחרשה ענקית רתומה ל-10 זוגות פרדות, הוזמנו שתילי אשכוליות, גפן ובננה. זה היה בחורף 1928. רמת החיים עלתה. עם התקנת החשמל במכון השאיבה, הוכנס מאור חשמל לחדר האוכל ולחדרי המגורים במקום ה'לוקס' ומנורות הנפט.

עזריאל זאבי

פנחס רוטנברג – 'הזקן מנהריים'

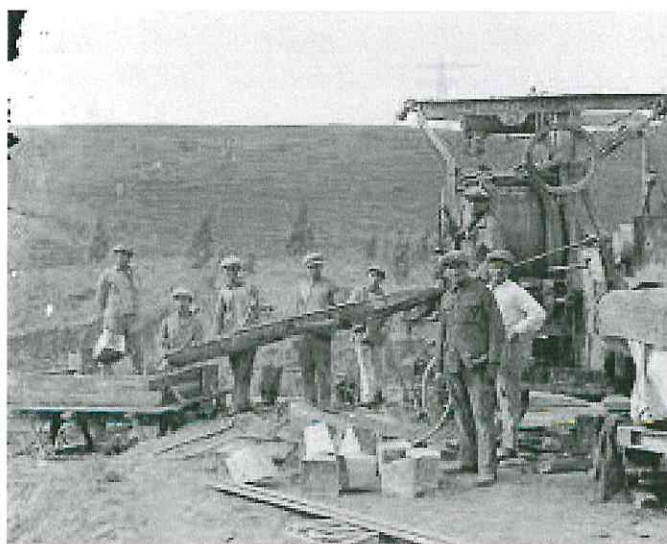

מתוכננת ומבוצעת בסדר רכשנו לנו בנהריים. לבית ספר לעבודה זה אני אסיר תודה עד היום.

התנגשות עם 'הזקן'

לרוטנברג קראו כולם 'הזקן' מתוך חיבה. למרות היותו קשה וקפדן ביחסים עם הסובבים אותו, התנהג ביושר עם העובדים. הוא היה אדם תקיף בדעתו ואי אפשר היה להעבירו על דעתו ע"י ויכוח. עיניו האפורות היו קרות ודוקרות, עיני פלדה.

פרץ סכסוך בינינו לבין המחסנאי בדבר פרוק 10 קרונות פחמי אבן, שהגיעו למפעל. בגלל החוסר הרב אי אפשר היה לפרוק את הפחם ביום כי אם בלילה. כשהודענו על סידור זה למחסנאי, התברר לנו כי עבודה זו נמסרה לקבוצת פועלים ערבית. התנגדנו נמרצות בטענה כי עבודת הסבלות היא 'הזקן' שלנו. הסכסוך הועבר להכרעה לידי 'הזקן', באנו אליו: המחסנאי ואני. המחסנאי טען מה שטען וכשהתחלתי לדבר הפסיקני הזרקן ביידיש, לרוב היה דובר יידיש, ואמר: לא חשוב מה שאתם חושבים, חשוב מה שיכתוב מחר על הסכסוך העתון הערבי 'הכרמל', אם סכסוכים כאלה יתפרסמו ברבים. הוא דיבר בשטף ולא איפשר להוסיף אפילו משפט אחד. מאז הבנתי מה זה מבט חודר ומדביר. את הפחם פרקו הערבים.

שחקן, מורה וגם קיבוצניק

להודו. קצת קטע של עגלות וחלק טיול מגבש. עם חזרתם ארצה בשנת 2009 נרשם אלעד ללימודי משחק בסמינר בקיבוצים בתל אביב, שם מגמת אמנויות הבמה והתיאטרון הלכה והתחזקה. נרשמתי ללימודי משחק ותאטרון, שהיו עבורי מן השנים היפות בחיי. במהלך 2012 בה סיימתי שנה ג' של לימודי משחק, מתאר אלעד, נודע לי באמצעות סוכנת האומנים זוהר דוידסון, שמחפשים שחקנים לסרט כלשהו. הגעתי לאודישן, שכלל טקסט מוכן מראש שאליו התכוננתי, בתחושה שאין לי מה להפסיד. הבימאית ויוצרת הסרט "אפס ביחסי אנוש", טליה לביא, שאלה אותי לפני ביצוע האודישן אם הכל בסדר, אני, שבאותו בוקר עשיתי מבחן פסיכומטרי ולאחר מכן קיבלתי דו"ח משטרתי, השבתי בטבעיות 'ודאי שלא' תוך שאני מסביר מה עבר עלי בשעות האחרונות. האודישן מבחינתי היה מוצלח. כעבור שבוע נבחנתי לתפקיד אחר באותו סרט. באותה תקופה עבדתי כאחראי משמרת בבית קפה תל אביבי. באחת המשמרות, אני מקבל טלפון ממספר לא מזהה. על הקו היתה טליה לביא, שבישרה לי שתשמח על השתתפותי בסרט. כמובן שקפצתי משמחה.

התפקיד שיועד לי בסרט "אפס ביחסי אנוש" לא היה פשוט כלל. מדובר בלוחם 'מגלן' בשם מאיר שפוגש חיילת (אותה גילמה השחקנית דנה איבגי) באחד מבסיסי צה"ל, נוצר ביניהם חיבור רומנטי שמוביל לסצנה אינטימית הזויה ביותר, במהלכה חיילת בשם אירנה, מאיימת בנשק על הלוחם העירום ומשפילה אותו באופן בוטה.

אלעד ואורן סממה עם בנותיהם. מימין: וינה (8) סופיה (שנתיים וחצי) ואמילי (חמש וחצי)

כשרון המשחק מתפרץ ממנו בכל תנועה- סוג של שחקן נשמה- הכירו את **אלעד סממה**. הוא נולד בנתניה להורים ממוצא תוניסאי. הסנדק של אחיו הצעיר היה לא אחר מאיש הטלוויזיה דן סממה ז"ל, קרוב רחוק של משפחתו, שנפטר בשנת 2009 מסרטן הדם. אלעד הוא בן לאם ממוצא תוניסאי שנולדה בצרפת והיגרה לישראל, כאן הכירה את אביו, שאף הוא ממוצא תוניסאי. השנים שחיו מספר שנים בנתניה נישאו והביאו לעולם שלושה בנים בהם אלעד, ילד סנדוויץ', שנולד ב-1984. בהמשך עברו, וחיים עד היום בפרדס חנה. עד שנת 97 למד אלעד בבית הספר החקלאי בפרדס חנה (מוסד עבר מפואר) שם התוודע לאווירה הכפרית ולמונחים 'קיבוציים' כמו 'חודש רפת'.

עם סיום לימודיו (2003) התגייס לפלס"ר נח"ל, שם גם עשה תקופת קבע בת תשעה חודשים כרס"פ, כולל מלחמת לבנון השנייה. עם סיום פרק הקבע, נסע כמו רוב בני גילו לטיול אחרי צבא, שם, בבואנוס איירס בירת ארגנטינה, פגש לראשונה את אורן כהן, בתם של ראובן וחיה (מתוך ארבע בנות ובן). האהבה מבחינתו ניצתה מיד, אלא שאורן היתה מעט מהוססת. בסופו של דבר המסלולים שלנו התפצלו, מתאר אורן, וכל אחד או אחת שב ארצה לחוד. אלא שהקשר נשמר גם בארץ, וכעבור זמן, הם יצאו יחדיו

שחקן, מורה וגם קיבוצניק - המשך

שהכרנו, התפתחה במהירות עצומה, ומאזור בעל צביון חקלאי שמזכיר במידה רבה ממשק קיבוצי, הפכה עיר לכל דבר ועניין, עם בניינים רבי קומות. משהו פה לא התחבר.

ואז החלטתם להגיע לאשדות?

האמת שהמחשבה על מעבר לעמק, יצרה אצלי חשש מאד גדול מהעדר פרטיות, ולכן נדחקה הצידה. ואז הגיעה הקורונה. אורן בחודש תשיעי עם נינה, וחשבנו איך נגור בדירה קטנה יחסית בפרדס חנה. ואז קיבלנו החלטה לעבור זמנית (לשבועיים) לאשדות יעקב ולבחון את ההמשך תוך כדי תנועה. באנו, ראינו כי טוב, והשבועיים הפכו עד מהרה לחודשיים, מהלך שבדיעבד הסתבר היה בין הכי טובים שעשינו, ובעקבותיו נכנסנו למסלול של חברות ובניית בית באשדות. התמקמנו זמנית בדו-דיור שנמצא מעל ביתו של יונתן אלתר, שם אנו גרים בשנתיים האחרונות, בתוך התהליך (הממושך) של בניית ביתנו החדש שיחל בקרוב. על מנת שיהיה בידינו הון ראשוני להתחיל את החיים באשדות, מכרנו את הדירה בפרדס חנה. בהמשך נולדנו לנו שתי בנות נוספות: אמילי וסופיה.

בד בבד, התחיל אצלי פרק של חיפוש עבודה קבועה, כי די גיי, עם כל הכבוד למקצוע, לא מספיק לפרנסת משפחה עם שלוש בנות. בשמונה השנים האחרונות לימדתי תיאטרון בבית ספר 'עמל' בחדרה ובבית הספר החקלאי פרדס חנה כרכור. כמו כן שימשתי כמורה לכישורי חיים עם כיתות חינוך מיוחד ונוער בסיכון, וכן מורה מוביל בקהילה לומדת של מורים ומורות. בנוסף לאלה, עבדתי כמטפל דרמה עם ילדים ובני נוער במספר בתי ספר בחדרה. בשנתיים האחרונות אני עובד בבית הספר 'גאון הירדן' בנווה איתן כמטפל בדרמה עם בני ובנות נוער, המצויים על הרצף האוטיסטי. אורן אשתי, טיפוס מופנם בדרך כלל, היא הקול המתון במשפחה, המבוגרת האחראית והמאזנת, בעוד אני הטיפוס הספונטני. אורן בוגרת הוראה, משמשת בשנה האחרונה כמורה בית הספר היסודי "אפיקי ירדן" בכיתות א-ב.

בדמות מאיר בסרט 'אפס ביחסי אנוש'

לאחר שהסרט יצא לאקרנים קיבלתי תגובות רבות, רובן חיוביות אך לא כולן. על הקטע בו אני מופיע בעירום נשאלתי "איך העזת". אני עצמי, שראיתי את הסרט פעמיים בלבד, שלם לחלוטין עם הדמות שאותה גילמתי בסרט וזה כבר מזמן מאחוריי. לאחר מכן גילמתי תפקידים די קטנים בהצגות (הקאמרי) סדרות טלוויזיה וכו' וזאת, בזכות סוכנת האומנים, אך מאז הסרט לא עשיתי תפקיד משמעותי שקידם אותי בתחום, מה שממחיש שאין יציבות במקצוע הזה. למזלי, לימודי ההסבה להוראה, שעשיתי במסגרת תואר שני (אף הוא בסמינר הקיבוצים) פתחו בפני הזדמנויות שונות ורבות, שאותן אני מנצל בצורה מיטבית כפי שיפורט בהמשך. פלוס נוסף: מאחר שאני באופיי אוהב מוזיקה ותנועה, לקחתי מספר שיעורים שנתנו לי דיפלומה של תקליטן (די גיי) - מקצוע מבוקש עבור מסיבות וארועי מוזיקה בעיקר לגילאי 30 פלוס, המתקיימים חדשות לבקרים. מי שעודד אותי לפנות לתחום זה, ועל כך תודתי לו, הוא אחי הצעיר (24) - תקליטן מקצועי, בוגר בית הספר 'רימון'.

בשנת 2013 החליטו אורן ואלעד, שהגשימו את רוב יעדיהם, שזה הזמן להנשא, ועשו זאת באולם ארועים בקיבוץ אפק, "מקום שמאד מצא חן בעינינו" מציין אלעד. כחודש לפני לידתה של בתנו הבכורה נינה, עברנו מת"א, שם גרנו בתקופת הלימודים, לפרדס חנה, עיר נעוריי, במטרה להשתקע, ולשם כך רכשנו בית משלנו. אלא שהמושבה הצנועה

שחקן, מורה וגם קיבוצניק - המשך

מה עוד?

מאחר ואני מעדיף חום על פני קור, החום של עמק הירדן לא במיוחד מפריע לי, אולי על רקע אילן היוחסין התוניסאי שלי. מוזר שהשריפה הגדולה והעשן הסמיך שכיסה את אזורנו לפני מספר ימים, הזכירה לי סצנה קשה מהסרט "רשימות שינדלר". פרט לזה, אני חוטא מעת לעת בכתיבה יוצרת, ובין השאר נהנה לקרוא את עלון אשדות (עורך העלון מסמיק) כך שנוכל אולי ליצור חיבור בנושא (הלוואי).

איך היחסים עם המשפחה?

את ראובן הכרתי בתקופה שלפני המחלה כאיש עקרוני וקשות. מאז שחלה ומרותק לבית, נראה שהוא נפתח והפך לרך יותר. חיה עבורי היא מודל לטוב לב ונדיבות אין סופית. עם תום, קרן, אור ואלה (קוסמטיקאית במקצועה - היחידה שלא מתגוררת באשדות) היחסים פשוט מצויינים.

לאחרונה נבחרת כחבר מועצת הקהילה. מה זה אומר מבחינתך?

חיי קהילה פעילים ותוססים תוך כבוד הדדי, הוא תחום שמאד חשוב בעיניי, ואני לוקח את התפקיד במלוא הרצינות כי אכפת לי מאד עתיד המקום.

אבנרון

מלף טוב!
א'וסי ותמי להם
להולדת הנכדה - אורי
בת א'לירן ונעה
מלף טוב לכל המשפחה!

כמה חם

קיץ בא ושוב זה חם
בואי ונברח לים
רק אני ואת, הים והשמים

קיץ בא ושוב זה חם
בואי נשאר בים
שם בתוך החול, הכי קרוב למים

נעים לרבוץ בחול איתך
כמה חם, אני אוהב אותך
והים הזה כולו שלך ויש לי זמן
כמה חם!

ערב בא וזה עוד חם
בואי נכנס לים
יה, איך שנהיה פתאום כבר בין ערביים

ערב בא וזה עוד חם
בואי נשאר בים
שם בתוך החול, הכי קרוב לים.

אריק איינשטיין

בשורות מעודדות לירדן הדרומי – מאת: אלי אשכנזי אתר ואללה

שנים רבות, אך רק חלקים קטנים ממנה מומשו. כעת, נוכח ההחלטה להקצות מים לנהר הירדן ולהפסיק את הזרמת המים המליחים אליו, הדבר יתאפשר.

הכיצד? אורך קטע הירדן שנכלל בתוכנית השיקום, על פיתוליו, מסכר דגניה ועד נהריים, הוא 11 קילומטרים. לפני שבע שנים החלה רשות ניקוז כנרת בעבודות השיקום, שכללו הוצאת כמויות גדולות של משקעים וסחף שהצטברו על קרקעית הירדן. מומחים מטעם המשרד להגנת הסביבה קבעו אז שהזיהום בנהר איננו מכיל מתכות כבדות וניתן לשקם את הנהר באופן מלא. כמו כן נעשו פעולות שיקום צמחיה על גדת הנחל: הוסר סבך קנים ואשלים שהשתלטו על גדות הירדן; קרקעית הערוץ נוקתה; זרימת המים הוסדרה; הנפתולים המיוחדים לקטע זה, שחותרים במצוקים צורות פרסה מרהיבות, שוקמו; ובמקום הצמחים הפולשים, הושבו הצמחים המקוריים שגדלו שם בעבר. עם מימוש תוכנית הממשלה, ניתן יהיה להתרחץ בנהר. כיום רק בשלושת הקילומטרים הראשונים שמסכר דגניה ודרומה זורמים מי כנרת חיים, ואחרי מקטע זה, יש סוללת עפר המכונה "סכר אלומות", ומשם דרומה נמהלו מי הכנרת במים מזוהמים.

לקטע שכבר ראוי לרחצה, בין סכר דגניה לסכר אלומות אתר (אתר הרוב-רוי למשל), מגיעים בשנים האחרונות נופשים רבים. כתוצאה מכך, גדות הירדן בקטע זה הפכו מזוהמות והנופשים משאירים אחריהם כמויות אשפה גדולות. והחשש הוא שבעקבות המשך שיקום הנחל, בהתאם גם יגדלו כמויות הכלוך שהנופשים על גדות הירדן מותירים אחריהם. על פי החלטת הממשלה יוקם גוף (מנהלת) שיטפל בכל הקשור למקטע של מורד הירדן והתקווה שהוא גם יתן מענה לבעיה זאת.

בהחלטת הממשלה מצוין עוד כי מנהריים ודרומה יזרמו מים בכמות 30 מיליון מטר מעוקב ובמליחות של פחות מ-1000 מ"ג כלוריד לליטר, דבר שיהווה שיפור ניכר

בעוד העולם טרוד עד צוואר בנושאי סביבה וסכנת ההתחממות הגלובלית הופכת מוחשית מיום ליום ומדירה שינה מעיני הקברניטים, משטרי המים באזורנו הולכים ומתייצבים עם כנרת מלאה בשיא הקיץ ואי ליד מעגן טבול במים כפי שלא היה שנים רבות. בתחושת שפע זו, מתחילים להרהר בקול רם וצלול, על החייאת הירדן הדרומי והפיכתו לנחל נקי ויפה כפי שהיה בעבר. כמות המים שתזרום ממוצא הכנרת לנהר הירדן דרומה, בסכר כדגניה, תגדל על פי התוכניות באופן משמעותי; כל מקורות הזיהום בין הסכר לנהריים יטופלו; והמים המליחים ומי הקולחין שהוזרמו לנהר הירדן לאורך השנים, יטופלו במכון טיהור שפכים וישמשו לחקלאות - אלה עיקרי תכנית הליבה שאישרה ביום ראשון 24/7/22 ממשלת ישראל לשיקום ולפיתוח מורד נהר הירדן הדרומי.

מעט נתונים: בעוד שכיום זורמים מהכנרת לירדן כ-11 מיליון מטרים מעוקבים בשנה, הרי שבקרוב, בעקבות התוכנית החדשה, הכמות תגדל לכ-40 מיליון מטר מעוקב לשנה, שהם פי 3.5 בהשוואה להיום.

את ההחלטה הגישו ראש הממשלה ושר החוץ, יאיר לפיד; השר ה להגנת הסביבה, תמר זנדברג; השר לשיתוף פעולה אזורי, עיסאווי פריג; שרת האנרגיה קרין אלהרר; ורשות המים. הדיונים על התוכנית נמשכו

בשורות מעודדות לירדן הדרומי - המשך

חופי ירדן

מילים: רחל
לחן: תלמה אליגון רוז

חופי ירדן: מלא זהר יום.
סירת דוגה; אשכב אשתה
שקוי שלום.

חופי ירדן מלא זהר יום
חופי ירדן שקוי שלום
חופי ירדן מלא זהר יום
סירת דוגה, אשכב אשתה
שקוי שלום.

אביט אל על: האור מה רב!
וגם בלב כבילדות
אף צל של עב.

עתה ידעתי: פה- הכל.
ראשית וקצה, כל דכפין
יאתא יטל.

ברמת המליחות שיש היום. מנהריים ודרומה
הופך הירדן לגבול בין ישראל לממלכת ירדן.
התוכנית תגרום לשיפור משמעותי באיכות
המים שיזרמו בקטע מנהריים עד שפך נחל
בזק לירדן, דבר שיאפשר פיתוח נופי
ותיירותי לאורך מקטע זה, לתועלת הציבור
והכלכלה האזורית.

מנכ"ל רשות ניקוז ונחלים כנרת, צביקה
סלוצקי, אמר כי למימוש התוכנית יש צורך
בתקציב נוסף לצורך המשך הצלתו ושיקומו
של הנהר ובכללו מסדרון אקולוגי, המקשר
בין הכינרת לירדן. "זהו שיקום קריטי לנהר
החשוב בישראל", אמר.

יו"ר איגוד ערים כינרת וראש המועצה
האזורית עמק הירדן, עידן גרינבאום, בירך
על אישור התוכנית והסביר כי "במסגרת
התוכנית תוקם תשתית טיילות להולכי רגל
ולאופניים ומערכת שבילים חדשה שתייצר
רצף טיולים מהכנרת ועד נחל בזק, פינות
ישיבה ופיקניק ומקומות חניה ללא תשלום
במקומות ייעודיים לאורך התוואי, הסדרת
השבילים הקיימים, שיקום והקמת מצפורים
והצבת מערכת שילוט והכוונה למטיילים."

השרה לאיכות הסביבה, תמר זנדברג, אמרה
כי מדובר ב"החלטת ממשלה היסטורית".
"בפעם הראשונה ממשלת ישראל מקבלת
החלטה על שיקום הנהר המרכזי והחשוב
ביותר בישראל, שמהווה גם מערכת
אקולוגית עשירה, גם מוקד משיכה תיירותי,
קהילתי וחברתי וגם מוקד לשיתוף פעולה
אזורי ובין-לאומי",

אינשאללה שיתגשם!!

ערך: אבנרון

משפחת צנחנים

התחמושת בירושלים טקס הענקת הכומתה האדומה ללוחמים.

ראובן, סמל במילואים, כיום בן 77, הגיע לשם עם רעייתו שוש ובני משפחה נוספים. כשהגיע תור נכדיו לקבל את הכומתה הנכספת הוא נקרא לבמה וקיבל את הכבוד להעניק להם אותה בעצמו. רס"ר החטיבה, שניהל את הטקס, סיפר ללוחמים את סיפורו הייחודי של ראובן והם הגיבו בתשואות. "זה היה מרגש מאוד", סיפר לאחר מכן ראובן, "אפילו קיבלתי נשיקה מהמח"ט".

יובל שובץ בגדוד 890 שבו שירת סבו. ישי שובץ בגדוד 101 של החטיבה האדומה. "אף פעם לא שאלתי אותם אם הסיפור שלי השפיע עליהם להתגייס לצנחנים", סיפר ראובן, "בוודאי שלא שכנעתי אותם". אבל המיתוס היה באוויר, והנכדים הלכו בעקבותיו.

(מתוך מעריב)

עידן דוד אביו של ישי, מעדכן שבנוסף לשני האחיינים לבית פרח, קיבלו את הכומתה האדומה באותו מעמד בני ותושבי אשדות איחוד : **אלעז קמרינסקי**, בנם של קרן וירון, **יונתן פרץ-שדה**, בנם של שמעון ואילנית **ויפתח שוחט**, בנם של נועם ושרון. בהצלחה לכולם בהמשך המסע.

משפחה אדומה עם מורשת של לחימה: 55
שנה לאחר שהשתתף כצנחן בקרב לשחרור ירושלים במלחמת ששת הימים, העניק ראובן פרח את הכומתה האדומה לשני נכדיו הצנחנים: **ישי דוד**, (משמאל בתמונה, בנם של עידן ואתי) **ויובל פרח** (הימני, בנם של אור וקובי) בתום המסע המסורתי המפרך שהסתיים בגבעת התחמושת. מאחוריהם ניבט מח"ט הצנחנים אל"מ יואב ברומר. ראובן פרח, איש קיבוץ אשדות יעקב מאוחד, לחם ב-1967 יחד עם חבריו מגדוד 890 של הצנחנים. הוא השתתף גם במלחמת כיפור ואיבד במהלכה את מאור עיניו. ב-15 באוקטובר 1973 צלח את תעלת סואץ עם לוחמי האוגדה שעליה פיקד אלוף אריק שרון, ואיבד בסערת האירועים את כומתתו האדומה. יומיים לאחר מכן השתתף ראובן בקרב סרפאוס, שבו נפצע קשה והתעוור. בקרב העקוב מדם נפלו 14 חיילי צה"ל ונפצעו 35. סרן אסא קדמוני קיבל על תפקודו באותו קרב את עיטור הגבורה. הרופא נפתלי הדס קיבל את עיטור המופת.

הפציעה לא שברה את רוחו. שלוש שנים לאחר שהתעוור, השתתף ראובן באולימפיאדת הנכים בטורונטו וזכה במדליית כסף בקרב 5. ארבע שנים לאחר מכן קצר שוב את הכסף, באולימפיאדת ארנהם. אחד מבניו שירת כלוחם בדובדבן. לשניים מנכדיו של ראובן, יובל פרח וישי דוד, גם הם מקיבוץ אשדות יעקב איחוד, היה ברור שהם יתגייסו לצנחנים בעקבות סבא, וכך היה. בסוף השבוע שעבר הם השתתפו במסע הכומתה המפרך, בסיומו התקיים בגבעת

אריק מעין ז"ל 1936-2022 בן 85 במותו בנם של לילי ומשה ז"ל

עם הנשק בתעלת מים, ובעוד שאר חבריו נוטפי מים, הוא נותר יבש. הוא הסביר למפקדו את הפטנט הייחודי רק לו, וזה ביקש ממנו להדגים זאת לשאר החילים. ובעודו מדגים עלה המפקד על גבו של אריק והשקיעו במי התעלה כדי שיהיה רטוב כמו שאר החיילים.

בנוסף, היה אריק קלעי מצטיין, צלף. כשהיה צריך להגיע למסלול המטווחים שהיה מלא בוץ ורפש ולבצע ירי לעבר המטרות, זחל אריק במיומנות על המרפקים כשהוא מחזיק ברובה כלפי מעלה, וזה איפשר לו לירות ולפגוע במטרות, בעוד יתר החיילים נכשלים שוב ושוב. ב-1958 השתחרר מהצבא והחל לעבוד בגן הבית עם ילדי בית הספר אותם פיטס בבדיחות השמורות רק לו. בהמשך עבד עם אביו בענף התמרים, ובנהגות, שם הוביל תוצרת חקלאית. ב-1960 יצא לשנת שרות בקיבוץ חצרים, אחר כך הפך לנהג של פעילי איחוד הקבוצות והקיבוצים. ב-1964 נשא לאישה את תמר מלמוד ושינה את שם משפחתו מ-וסרמן למעין. נולדו להם שלושת ילדים: ליאור 1966, נגה 1968 ובן הזקונים זוהר 1981. בהמשך ארעה במשפחה טרגדיה קשה, כאשר ליאור בכורו, לקח את גורלו בידי והותיר משפחה דואבת. לאחר נישואיו לתמר, עבד אריק במוסד האזורי בצמח בתיקוני טרקטורים, וכעבור מספר שנים הצטרף לצוות המוסד של אשדות איחוד, שם עבד 40 שנה, עד צאתו לגמלאות. בד בבד עם עבודתו במוסד, טיפל בקלנועיות של חברי אשדות הוותיקים, והיה מסור למלאכה זו בכל מאודו, כאשר המוטו שלו הוא ש"קלנועיות היא רגלים של בן אדם, ולכן יש לתת לכך עדיפות" על פני עבודות אחרות. מברג, פטיש ופלייר, היו ידידיו הטובים ביותר.

"איש צנוע בדורותיו" כינתה תמר את בעלה אריק, אחרי 54 שנות נישואים. מי יתן ועכשיו הם סוף סוף מאוחדים שם למעלה. אריק נולד ב-22 לנובמבר 1936 בעיצומם של ימי המאורעות במשק גשר, ילד שני לאימו לילי ואביו משה וסרמן. ילד טוב וחברותי היה אריק, תמיד נכון לעזור לכל דורש, תכונה שהלכה עימו עד אחרון ימיו. המטפלות בבית הילדים לא אהבו את שובבות היתר של אריק ושל חבריו, ואחת מהן נהגה לצבט בעכוזו ולכנותו "קרבציה" שפרושו ברוסית "ילד יפה". עם פרוץ הפילוג, כשהוא בן 14, עברו חלק מבני כיתתו של אריק לאשדות מאוחד אבל הקשרים הטובים נשמרו. לאחר 3 שנים בתיכון בית ירח, החליט שהעבודה במספוא חשובה יותר מלימודים, ויצא אל ערבות הנגב ובהמשך עיבד את גם את שדות הבית בפלחה ובמספוא.

במועד גיוסו לצה"ל בשנת 1955 לצה"ל ביקש אריק להיות טייס. הוא עבר בציונים גבוהים את הבחינה המעשית אך נכשל בתאוריה ונאלץ לוותר על חלומו. ואז הגיע הזימון לצנחנים עם אבינועם דוידסון, ודן שימרון ז"ל, שלימים הפך לרמטכ"ל, ושאר בני הכיתה שפנו ליחידות אחרות: אמיר ראובני, אורי גלעד, יגאל וולדרסקי ז"ל ואברמיק זקצר ז"ל. לאחר טירונות וקורס מפקדי כיתות התקבל אריק לסיירת צנחנים, עימה לחם במערכת סיני, תפיסת המשטרות המצרית והירדנית (מקום בו נפצע קשה מאיר הר-ציון), ופעולות גמול רבות נוספות. כבר בהיותו טירון נחשב לבעל מחשבה מקורית וייחודית, כך למשל איך לא להירטב

הולכת וגוברת, ואותות הזקנה נתנו בו אותותיהם. מותה של תמר רעייתו היה הקש ששבר את גבו השחוח ואז ויתר. איש טוב היה אריק, סוג של דון קישוט, לוחם ללא לאות. זכרו לא ימוש לעד.

אבנר

מרץ 2008

לאריק מעיין

גם אם הפרק הזה תם

הסיפור טרם נשלם,

בשעת פרידה רציון שתדע ,

כִּי תִמִּיד נִזְכֹּר אֶת פּוֹעֵלֶךְ הַמַּסּוֹר בַּמִּשְׁךְ כְּאַרְבַּעִים שָׁנָה.

למען החמלאות ואת יחסך החם לחקלאים.

בהוקרה

מגזר החקלאות, קיבוץ אשדות יעקב איחוד

אשדות בעמק

זוהר מציין שהתמדה וחריצות היו שתי תכונות שאיפיינו את אביו מאז ומעולם, והוא שימש דוגמא אישית להתמדה, חריצות, נחישות ואהבת אדם. וזוהר מוסיף: אריק היה גם הסבא הכי טוב בעולם לבני ניצן שבקרוב יחגוג 8. שיחקו יחד והיה להם כיף מאד. ניצן היחיד מכיתות ב' שעבר את המבחנים של ילדים מחוננים וילמד בשנה הבאה יום בשבוע במכללת תל חי.

בתחילת שנות האלפיים, עם בוא השינויים שעבר הקיבוץ, החל אריק לכתוב מכתבים לעלון ולמימסד, חלקם במכונת כתיבה, רובם בכתב יד. מבקש לדעת היכן נעלמה הבושה, קובל כנגד עמימות וחוסר שקיפות של המימסד, קורא לצמצום משרות ונגד שכר גבוה לעובדים בכירים, דורש להעביר את ההחלטות לאסיפת חברים. מבקש שוב ושוב דיונים והתייחסות לגודש מכתביו אך לא מקבל. "האם הפכנו לקיבוץ תל אביב?" היה חוזר ושואל. ואז פסו כוחותיו, האמונה בצדקת דרכו פינתה מקומה לפסימיות

אבא אריק ז"ל

הספד לאבא – אריה (אריק) מעיין ז"ל

אבא, עצוב לי מאוד וקשה להיפרד ממך, הכאב גדול מאוד.

קשה לי לעכל שלא אראה אותך יותר, שלא אחבק אותך יותר, רק בדמיוני.

איך אפשר לסכם +85 שנה בכמה מילים?

כמו אריה חזק נלחמת כל השנים למענך ולמען המשפחה,

נולדת עוד לפני הקמת המדינה כאן בקיבוץ אשדות, ונשארת במקום שכל כך אהבת.

ראית תמיד את הקיבוץ בצורה שיתופית, חברתית, תומכת. לא פחדת להשמיע את קולך, מחשבותיך ודעותיך ורצית את טובת החברים והתושבים. כתבותיך חקוקות בעלוני הקיבוץ.

היו בך תכונות אופי ושילוב נדיר של איש פשוט וצנוע, וגם איש חכם מיוחד ושונה בדעותיו מהאחרים, היה בך טוב לב, תמיד הארת פנים, והיה בך קסם.

דאגת לאמא במסירות נפש, עם אהבה גדולה והמון סבלנות, ואמא תמיד אמרה שבלעדך לא היה לה טעם לחיות.

דאגת לי מאוד כל השנים שיהיה לי טוב ולא תמיד ידעת איך לעזור.

דאגת גם לאחרים למבוגרים בקיבוץ, לילדים, דאגת לכולם,

אני זוכר אותך מגיל צעיר קם מוקדם, לובש את בגדי העבודה, נועל נעליים, ונוסע עם האופניים לעבוד במוסד, וחוזר מאוחר. אהבת לעזור לאחרים בכל מה שהיה אפשר, בתיקון טרקטורים, קלנועיות, אופניים, בקיטור ודוד המים החמים, בבית, כשהיה צריך לתקן או לסדר משהו, תמיד ידעת והצלחת.

אהבתי לבוא לבקר אותך לפגוש אותך להיות איתך, הייתה לך חשיבה מיוחדת ומסודרת ותמיד היית מאורגן טוב. אהבתי להיות איתך בכל מקום בכל רגע בשיחות, בהקשבה, ובנוכחות שלך.

שלשום בבית החולים כשביקשת שאחזיק את ידך, ראיתי כמה שכואב לך, ראיתי איך אתה נפרד מאיתנו משחרר ומפסיק לדאוג, לאחר לכתה של אמא התחלת לאבד עניין ורצון לחיות. נפרדת מאיתנו כמו אמא באותו בית החולים באותו החדר מול תחנת האחיות.

השתדלתי בכל מה שיכולתי לעזור לך להקל עליך, להיות איתך, שיהיה לך נחת.

עכשיו כבר לא יכאב לך יותר, לא תצטרך לדאוג, תצטרף לאמא, לליאור, להוריק ותהיו ביחד בגן העדן.

תמיד תישאר איתי ובליבי, תמיד אוהב אותך, בכל מקום שבו אהיה.

תנוח על משכבך בשלום!

זוהר

אריק מעיין ז"ל

העובדים חפרו מתחילת הבוקר את הבור.
מאחר שהיה ברור מראש שזו הולכת להיות
הלוויה רבת משתתפים.

אריק (ווסרמן) מעיין הלך לעולמו ביום
18/07/2022

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

אפי שלו

הסיפור המלא מאחורי אופניו של אריק מעיין ז"ל

בהקשר לתלת האופן, סיפר בזמנו אריק
לדובי שושני, שקיבל את האופנים באמצע
שנות הארבעים של המאה העשרים (1944
פלוס) מהדודים בחיפה שהיו גם קרובי
משפחה של טובה שימרון. עוד סיפר לדובי
שהילדים היו רצים אחריו לקבל סיבוב.
בהעדר אופנים פרטיים באותה תקופה, נמסר
לתלת האופן כעבור זמן לא רב לרשות
ה"קומונה" - הקולקטיב. זוג האופנים
המקורי שכן בזמנו כמוצג מוזיאוני בחדר
האוכל של נהרא, וכעת מוצג על גבי מעמד,
סמוך לביתו של דובי.

איור: מתי עמי

נוב' 2010

אריק מעיין

איני יודע הרבה על העבר של אריק בצבא
/בקיבוץ אלא רק ממה שהיה כותב בעלון.

במונחי ההיסטוריה של היישוב, זה לא פחות
מנס. קם אדם, חבר ותיק מן השורה, ומסרב
להתנהל "כזה ראה וקדש". הוא מגלה יכולת
נדירה של חשיבה מעמיקה, של הבעת דעה.
ללא מורא מפני "מה יגידו".

עצם הכתיבה והדרישה של יחיד במקום קטן
לקבל תשובות טובות היא "מבצע גבורה".

לא די באמירות. כמו "בעולם האמיתי", או
"מדינת תל אביב" יש צורך במעשים והוא
עושה ומביא הישגים!

"ישר כוח" על רקע עצמאותו המחשבתית
ויש אומרים - תעוזתו.

הוא ניצב שם לבדו, נציג של רבים. הוא כתב
למי שצריך ודאג לזכויות המגיעות לו
ולחבריו הוותיקים והטובים. ויש תוצאות.

יחיד אינו יכול להביא את הצדק וגם לא יכול
להוביל אותו לבדו.

ועוד על המעיין שנדם יולי 2022

ביום שני אתה"צ היה חם מאוד. אדמת
התכסית של העמק הפכה קשה ואפורת

בית העלמין במזרח היישוב ניצב מזרחית
ליישוב על מצוק גבוה נושק לממלכה השכנה.

בבית העלמין המשותף לשני היישובים
(איחוד ומאוחד) עדיין לא הוכשר מגרש
חנייה שיכיל את עשרות כלי הרכב שמגיעים,
לפיכך כל השבילים החקלאיים לעת הלוויה
סתומים בכלי רכב רבים מכל הסוגים
והצבעים.

הספר: חג המשק – יונתן אלתר

אני אגב שייך למשפחת אלתר, 3 אחים ושתי אחיות, כולם (חוץ מ"מלכת השירה בציבור"), היו מזכירי קיבוץ או מרכזי משק ולכן גם עלינו, מו על משפחת הגיבורה ממשפחת צביאלי, נאמר "לאלתרים הרי תמיד מגיע והם הרי תמיד גם מקבלים בסוף..." למרות שזה ממש לא היה נכון ולא קרב, אבל אמרו.

יש בספר חלקים של מיסתורין (שנחשפים בהמשך): האירוע עם גוני ואספי? האירוע עם ברנע? מה קרה בין עודד לשירלי אדלר. ויחד עם זה הכי מתוח הייתי ביום ההופעה. יהיה לא יהיה? יצליח, יכשל? אבל אחרי שכבר קיבלתי את התשובה ונרגעת (267) התחיל שוב מתח המטורף של הנסיעה, הטלפון, הפגישה עד... ההרפיה.

אהבתי את החלומות בהקיץ, הדמיון המעורב במציאות. את המעברים בין השנים 1976, 1979, 1994, 2002

אהבתי את הדימויים המקסימים:

על הצחקוקים בין כרמל ומנהל הקהילה החדש "כמו שני תיכוניסטים שנתנו להם בפעם הראשונה לעשות לבד חליבת בוקר" (216)

ליטוף עדין "כמו רוח על הפנים שחוזרים רטובים על האופניים מהים" (187)

התרוקנות "בסוף הלילה ההוא הרגשתי, משום מה, מרוקנת כמו אחרי פיפי ארוך ארוך מאחורי השיחים באמצע נסיעה שלא נגמרה" (136)

אני ממליץ מאד לקרוא את הספר "חג המשק" של שני הדר.

הספר "חג המשק" הוא חגיגה קיבוצית אוטנטית, מרגשת, מצחיקה, מותחת. הספר כתוב בכישרון וברגישות של אישה חכמה, יצירתית (ויצרית), אומנית של מילים, צעירה – בוגרת – סופרת.

הספר מביא את אוירת הקיבוץ על ידי נגיעה בנושאים הכלל קיבוציים. ידעתי ובכל זאת מהמם לראות איך בכל הקיבוצים מדברים על לינה משותפת, תקנונים וחריגה מהם "ואם כולם ירצו עכשיו..." בעיות הדיוור, דיוור צעירים, דיוור לרווקים, מסלול בנים, מלחמות של כלבים, ספר מתכונים לחג ה-40, חניה של עירוניים על הדשא, פתיחת קליניקות (מתוצרי ההפרטה),

בכל הקיבוצים בחדר האוכל זכוכיות גדולות עם משטח גרנוליט וחניית אופניים עמוסה, מתקן להורדת בוך בכניסה, פינת סודה עם קרמיקה הכחולה, כוסות חרסונה לבנים ומגשים מכורסמי פינות.

בכל הקיבוצים, מכבסה עם תאי מיון מפורטים – סינטטי בהיר, כותנה כהה, שקיות, והפחד מהכובסת אם תראה שטעיתי במיון, וגם "תעברי במחסן לקחת כביסה התא שלך מלא" (160)

בכל הקיבוצים חברים רבים עברו סדנת אי-אם ובחנוכה יש למפיונים וויטראגים.

כל הקיבוצניקים חוו: את כיסא האופניים הנסחט למכנסיים, כשיושבים עליו ביום גשם (182), כל הקיבוצניקים חוצים שלוליות באופניים עם הרמת הרגליים, בכל הקיבוצים הנוער גונב טרקטורים, ויש גניבת עציצים. בעטיפת הספר יש תיאור מתומצת של ספר הביכורים שכתבה שני הדר: "קומדיה רומנטית שנונה, קולחת ומקומית מאד. מפוכחת, אך מלאה אהבה לקיבוץ על מגרעותיו ומעלותיו, על החיבוק ועל חיבוק הדב, על המשפחה הביולוגית והמשפחה הקיבוצית. על המר והמתוק. מודה הספר ריגש אותי.

כמי שהיה מזכיר קיבוץ (4 קדנציות) הספר הראה לי את הקיבוץ מזווית החברה הפשוטה. אני לא חושב שהייתי מנותק ויחד עם זה, זה מעניין ומצחיק ועצוב.

מי ומה באשדות

האולם הממוזג הנמצא במתחם תיכון 'בית ירח', אינו זוכה למוניטין של 'בית בנדלי' הישן והטוב, אולי בגלל מיקומו הלא אטרקטיבי, קשיי החניה ודרך החתחתים שצריך לעבור ברגל, כדי להתרווח במושב הפנוי שנותר עבור הצופה, המטריח עצמו בשעת צהרים שבתית לצפות במשחקי ליגת הקיץ של עמק הירדן. קבוצת אשדות מופיעה במדים כחולים כהים המבליטים את סמל "רכב אשדות" שלפני מספר חודשים נפת את נשמתו. אשדות תמיד היתה קבוצה חזקה, ולא משנה מהו הרכב השחקנים, כי הרצון לנצח עומד מעל לכל שיקול אחר, וגם אם ניצבת מולו "נבחרת הפליטים" הקרויה 'אלווה בר' שהובילה עליה בבטחה בשלבים די מכריעים, ברור לך שקלעי השלוש של אשדות יאפסו את היד בזמן הקריטי, כדי להשיג את הנצחון.

רז גל, שבנוסף לאירגון המשובח (טכני ותוכני) של המפעל המסורתי, קלע שלשה מכרעת לזכות אשדות, שבעקבותיה חזרה הקבוצה לתלם וניצחה כהרגלה. אשדות, אומר רז, מאופיינת בשילוב נאה בין צעירים שגדלו במחלקות הנוער, לוותיקים שלא נס ליחס. הוא מציין שיאלווה, בה משחקים האשדותיים: ריף מידלר, שחף שיפר ותומר גלרון, שנחשבת על הנייר לקבוצה טובה מאשדות, הובילה במחצית בהפרש דו-ספרתי. ברבע האחרון הפך המשחק לצמוד עד הסוף והוכרע בקליעות עונשין, כאשר **עילאי מידלר** (24 נקודות ו-22 ריבאונד) וחבריו, גורמים ליריב לקלוע במחצית השנייה 15 נקודות בלבד ולהשאיר את הנקודות

עץ המוצצים' שסמוך למרפאה האזורית שלנו הוא לא היחיד בארץ. כמותו ישנם רבים המציינים את טקס הגמילה מן התינוקות והמעבר אל הילדות.

השריפה שפרצה (או הוצתה) בלהבות ענק ממערב לכביש 90, באזור בריכות הדגים של אפיקים, שכבר מזמן ריקות מתוכן, הזכירה לכולנו עד כמה אזור שאינו מיושב בבתים או בחקלאות, עלול להוות מוקד משיכה לפירומנים או סתם משועממים שבוחרת בהם התשוקה. עד שעות הערב המאוחרות נמשכו מאמצי הכיבוי מן הקרקע ומן האוויר, אבל בתינו עודם ספוגים בריחות עשן ופיח.

מי ומה - המשך...

אמנם עצים חזקים לכאורה ומרובי צל, אלא שאלה שנטעו אותם (ראובן כהן התנגד לכך בתוקף!) כנראה לא לקחו בחשבון שני נתונים: האחד, שעצים מזן זה מתקשים להתאקלם באווירה מדברית. השני, שכמויות המים שמקבלים הדשאים החובקים אותם ילכו ויצטמצמו עם השנים; והתוצאה שלפניכם עגומה. ידוע שעץ הנוטה למות, מוציא גלי פריחה מטורפים ומיד אחר כך שוקע בתרדמת, וזה המצב חברים.

אלה מבינינו האוהבים לצעוד לעת שקיעה, ודאי שמו ליבם לעמוד החשמל הסמוך ללול ההודנים, המעוטר בפס ניילון לבן שנכרך סביב חלקו העליון ולא מש ממנו. האבטיחים כבר מזמו נקטפו, הניילונים שהגנו עליהם בילדותם נשלחו למיחזור, ורק אחד תועה ששרד, מראה לנו לאן נושבת הרוח...

אצלנו. עוד הירבו לקלוע לאשדות: יותר שוחט 11, נרי בן פורת ואורי נחמני 10 נק' כל אחד. רז מוסיף, שמה שמייחד את אשדות, שאין בקבוצה שחקנים זרים כלל, והקהל האשדותי בולט מאד בנוכחותו, בהשוואה לקהלי קבוצות אחרות, ולכן מיקומה הראשון לא מפתיע.

לאחר שלופיו הזקן עבר מן האורווה למקום חלופי, בא תורן של 'מרכבות ברקאי' להפרד מאתנו, והן עלו על עגלה רחבה ועשו דרכן אחר כבוד ללקוח בדרום הארץ, בתקווה שיזכו לעדנה מחודשת. אשר לאורווה-מנסים לפייס וליצור גשר שיאפשר את המשך הפעילות.

עצי ברכיכטון אדרי, כמו זה שבתמונה, נשתלו באשדות לפני כמעט שלושה עשורים.

מי ומה - המשך...

אפילו חום יולי אוגוסט לא מסתיר את הבושה!

עוד ונדלזים בבית הקברות... מי חרב את הספסלים?

עלון 1582 – בתקווה שאינו האחרון בתולדות אשדות יעקב!

עריכה – אבנר רון,
שער – ברכה פונדק עימוד עלון – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

מבצע גיזום עצי התמר מתקיים השבוע. רוב עצי התמר בשטחי החצר (למעט אלה שנעקרו או נפלו במהלך השנים) היו בעבר חלק ממטע התמרים המסחרי של אשדות. ברבות השנים ובעקבות תאונות שהתרחשו, הוחלט להפסיק לטפל בעצי התמר שבחצר, והם עברו לרשות גן הנוי. אלא שעצי תמר גם אם אינם מופרים, ממשיכים לייצר פרי, שיש צורך לסלקו מפאת הלכלוך שיוצר, ולכן פעם בשנה מגיע קבלן שמטפל בעצים ובפרי, כפי שנעשה בימים אלה.

הפיגומים הוסרו והעטרה שבה ליושנה

